

[Bindslev.]

økonomiske Muligheder, der i det givne Øjeblik er. Dette var, hvad jeg udtalte, og det var i saa ringe Grad Udtryk for Vrangvilje, at man meget vel har Lov at sige, at det var en endda særdeles velvillig Indstilling.

Ministeren spurgte mig, om jeg har undersøgt, hvor mange Amtsfuldmægtige der tidligere er udnævnt til Politimestre. Det har jeg ikke. En saadan Undersøgelse maatte jeg anse for uforuden, thi jeg har saa megen sund Fornuft, at jeg er ganske klar over, at en saa fremragende Justitsminister, som vi har i dette Øjeblik, ikke fremsætter Ændringsforslag til en Lov, uden at der er en Mening med det. Der maa være en Mening med Indsættelsen af denne Paragraf i Loven; naar der foretages denne Begrænsning, maa den have vist sig at være nødvendig, for man lovgiver jo kun for det, som er nødvendigt.

Nu oplyser Ministeren, og jeg er ikke i Stand til at modsige ham, at de eneste Tilfælde af Udnævnelse af Amtsfuldmægtige til Politimestre er de Udnævnelser, som Ministeren selv har foretaget. Paa denne Maade maa denne Paragraf jo opfattes som et frivilligt Bidsel, som Ministeren giver sig selv. Jeg for mit Vedkommende har ikke det fjerneste imod, at der paa forskellige Omraader lægges Bidsel paa Justitsministeren, jeg vilde finde det særdeles fornødent oven i Købet i en Række Tilfælde; men det er mig ufatteligt, at Ministeren ikke skulde være i Stand til saa megen Selvbeherskelse, at han, naar de eneste Tilfælde, hvor der øjensynligt er grebet galt, falder ind under Ministerens egen Embedstid, ikke fremtidig skulde kunne drage Lære af den uheldige Linie, han har anlagt.

Endelig tillagde Ministeren mit Parti og mig den Betragtning, at en Udvidelse af Politikorpene og en Forhøjelse af Tjenestemandslønningerne skulde kunne være forenelig med en Nedsættelse af det offentlige Udgifter. En saadan Betragtning kan ikke med Rette tillægges vort Parti og kan heller ikke uledes af de Udtalelser i Betænkningen, som Ministeren gik ud fra. Det drejer sig her om en Forvrængning, som jo ifølge det ærede Medlem Hr. Hedtoft-Hansen ikke skal være usædvanlig i politisk Debat.

Justitsministeren (Steincke): Den sidste Udtalelse i Forbindelse med forskellige Udtalelser om Bidsel o. lign. giver mig det bestemte Indtryk, da jeg jo ved, at ogsaa disse var Udtryk for Velvilje, at der findes en rig Skala inden for dette Begreb for det

ærede Medlems Vedkommende og Det konservative Partis Vedkommende. Jeg foretrækker imidlertid den Velvilje, der giver sig Udtryk i Tilslutning, fremfor den, der giver sig Udtryk i Modstand baade paa det ene og det andet Omraade, selv om der tilknyttedes nogle almindelige Talemaader om det gode, der er i Forslaget.

I øvrigt vil jeg sige til det ærede Medlem Hr. Bindslev, at Meningen med Ændringsforslaget, hvad han aabenbart ikke har hørt, bl. a. og ikke mindst var den at tilkendegive dem, der fremtidig vil gaa over i Politiet, hvilket jeg udførligt udviklede, at de burde gaa Vejen gennem den praktiske Politiuddannelse ved Siden af den rent kontormæssige. Det har dog, naar man har noget Kendskab til den Ætat, en vis Betydning, at de, der gaar ind i den, ser, hvad Hensigten er. Det er ikke af Hensyn til mig, Ændringsforslaget er lavet.

Saa skal jeg slutte med over for den ærede Ordfører Hr. Elgaard at sige, at det kunde aldrig falde mig ind som Fagminister at benægte, at der kan være Omraader, hvor det i Øjeblikket er betydelig vigtigere at lovgive end med Hensyn til Enhedspolitik; men hver Minister har sine Opgaver, der efterhaanden modnes — og denne Sag har efter Regeringens og Flertallets Mening været moden til Gennemførelse i adskillige Aar —, og saa fremsætter Ministeren Forslag, og naar han faar tilstrækkelig Tilslutning til det, gennemfører han det. Han gennemfører det altsaa ogsaa i dette Tilfælde, heldigvis, med Flertallets Tilslutning.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Bindslev har Ordet for en kort Bemærkning.

Bindslev: Til Ministeren, som øjensynlig sætter saa stor Pris paa Velvilje, skal jeg sige, at der blev ved Lovforslagets første Behandling her i Tinget tilsagt velvillig Behandling af Forslaget, men ikke velvillig Behandling af Ministeren, og jeg giver mig ikke ud for at have forsøgt paa nogen velvillig Behandling af Ministeren i dette Tilfælde. Imidlertid er jeg en meget ven-sæl og fredsommelig Karakter, og jeg er ikke uvillig til at indgaa i en almindelig Forhandling om velvillig Behandling og ogsaa i en almindelig velvillig Behandling af den saa sarte Minister; men det er endnu ikke gaaet op for Ministeren, at der maaske i hans egen Person mangler visse Forudsætninger for, at en velvillig Behandling i Offentligheden i Almindelighed skulde kunne gennemføres over for ham.